

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๐

ศาสนาเป็นตัวอย่างของโลก

บิดนบาทก็ขอจับแข่งจับขาจับมือจับอะไรไป มันเป็นบ้าหรือพวกนี้มันยังไวกัน ดูหน้าดูหลังบ้างซิ ขอจับมือขอจับแขนขอจับขา มันเหมือนบ้านี่พวกนี้มันได้เรื่องอะไร กวนไม่เข้าท่า กวนตลอด จับไปหาอะไร ทำตัวให้ตีมันก็ตีเองนี่ มันกวนเอาจริง ๆ นี่นะ ไม่ว่าจะกลางวีกกลางวันตอนเช้าตอนไหนกวนตลอด ๆ กวนทุกแบบ มาจับแขนเรามันอยากจับนักเอาชี้ท่าแขนแล้วก็ไป มาจับ ๆ เราจะบอกอย่างนั้นนะ แล้วโบกมืออย่างนี้ด้วยมาจับ ๆ ว่าอย่างนี้ มันอะไรก็ไม่รู้

พระที่ใหม่ส่วนมากไม่รู้ข้อวัตรปฏิบัติ เกะ ๆ กะ ๆ เก้ง ๆ ก้าง ๆ แล้วก็มาทับพวกที่อยู่เก่า พวกอยู่เก่าก็เหลวไหลอยู่แล้ว เลยมีแต่เหลวแต่เหลวเต็มวัดเต็มวา พวกที่ไล่ออกจากครัวมาอีกแล้วนะ เรามองเห็นหน้าเป็นหน้าที่ถูกไล่ไปแล้ว ขับออกจากวัด คนไม่ดีไม่ให้อยู่ เคยขับออกแล้วพวกนี้ แล้วมาเห็นหน้าอีกสองสามวันนี้ จะมาทำลายวัดอีกนะ เจ้าของเลยจะตายก่อน ดุคนนั้นแล้วดุคนนี้ เจ้าของผู้ดูแลจะตาย เขาฟังสบาย

ถ่ายบาตรวันนี้ถึง ๑๖๐ บาตร เมื่อวานนี้ ๑๓๐ คนมากหรือไม่มากก็ฟังเอาเถอะนี่ก็จะได้ไปโน่นอำเภอนองสูง คำชะอี เกี่ยวกับการประชุมก่อเจดีย์ของหลวงพ่อหลวงภูจ้อก้อ สถานที่ที่จะก่อที่ตั้งนั้นยังไม่ลงกัน ก็ต้องมาเอาเราไปตัดสินแหละ ฉันทเสร็จสักเดี๋ยวก้อออกเดินทางไป กะว่าตอนบ่ายไปถึงก็ประชุมกัน

ก่อเจดีย์นั้นสำหรับประชาชนชาวพุทธเราได้กราบไหว้บูชา บุคคลควรที่จะก่อเจดีย์นั้นพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้วว่า พระพุทธเจ้า ๑ พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑ พระอรหันต์ ๑ พระเจ้าจักรพรรดิ ๑ มี ๔ ประเภทด้วยกัน สมควรแก่การก่อเจดีย์ให้คนได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ นี่ท่านแสดงไว้ในตำราเรียบร้อยแล้ว ไม่ใช่ว่าก่อสุมสี่สุมห้า กบตัวหนึ่งตายก็ก่อเจดีย์ให้ หนูตัวหนึ่งตายก็ก่อเจดีย์ให้ อะไรก็มีแต่ก่อเจดีย์ ๆ หาเหตุผลไม่ได้ ใช้ไม่ได้เลยอย่างนั้น ควรมีเหตุผลมีหลักมีเกณฑ์ดังที่แสดงมานี้

พระพุทธเจ้าทรงแสดงหลักเกณฑ์เอาไว้ ว่าบุคคลที่ควรก่อเจดีย์ให้เป็นที่กราบไหว้บูชาของคนทั่วโลกที่เขาพอใจเลื่อมใสในศาสนา ก็คือ พระพุทธเจ้า ๑ พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑ พระอรหันต์ ๑ พระเจ้าจักรพรรดิ ๑ นี่ละ ๔ ประเภทนี้เป็นประเภทที่ควรอย่างยิ่ง ท่านบอกสถานที่ก่อไว้ในที่ชุมนุมชน เช่น ทางสี่แพร่ง สี่แยก หรือที่ชุมนุมชนทั่ว ๆ ไป ให้เขาได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ เพราะท่านเหล่านี้เป็นท่านผู้วิเศษเลิศโลก

แต่เดี๋ยวนี้อะไรก็ก่อเจตีย์ๆ เลยไม่ทราบว่าจะเจตีย์นี้เป็นเจตีย์ของใคร หรือเป็นเจตีย์ของพระเทวทัตก็ไม่รู้ ก่อไปหมดสุมสี้สุมห้ำตามชอบใจอย่างนั้นก็ไม่ถูก เพราะการก่อเจตีย์ย่อมลงในจุดศูนย์กลางของหัวใจประชาชน ใครพอมองเห็นเข้าก็ถือว่าเป็นเจตีย์ของท่านผู้วิเศษศักดิ์สิทธิ์ ก็กราบไหว้บูชาเข้าไปเรื่อย ๆ เวลาไปโดนเข้าก็ไปโดนหนูตัวหนึ่งกบตัวหนึ่งไปเสียก็ไม่น่าดู ให้พากันคิดอ่านไตร่ตรองบ้าง ทำอะไรอย่าทำสุมสี้สุมห้ำ

ศาสนาของพระพุทธเจ้านี้เป็นศาสนาที่เป็นตัวอย่างของโลก ให้ความร่มเย็นแก่โลกได้โดยสมบูรณ์ ถ้าใครมีศาสนาผู้นั้นก็มีความร่มเย็น สังคมใดมีศาสนาสังคมนั้นมีความร่มเย็น ครอบครัวใดมีศาสนาคือศีลธรรมประจำใจ ประจำความประพฤติ ครอบครัวนั้นย่อมมีความร่มเย็น จนกระทั่งวงงานต่างๆ ข้าราชการงานเมืองอะไร จะปราศจากศีลธรรมไปไม่ได้ ถ้าปราศจากศีลธรรมไปก็ขาดหลักเกณฑ์อันสำคัญในการปกครอง

ยังเป็นข้าราชการงานเมืองด้วยแล้ว ศีลธรรมต้องแนบสนิทติดกับความประพฤติของตัวเอง เพื่อเป็นที่เคารพนับถือเชื่อถือของประชาชนได้ ถ้ามีแต่หน้าที่หรืออำนาจเฉยๆ ใครเขาก็ไม่นับถือก็เป็นโมฆะไป งานการทั้งหลายก็ไม่สมบูรณ์ ขาดๆ ตกๆ บกๆ พร่องๆ ไป ถ้ามีศีลธรรมเป็นความประพฤติต่อตัวเองของวงราชการแต่ละวง ๆ ยิ่งเป็นผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งมีศีลธรรมเคร่งครัดอย่างนั้นแล้วเป็นที่เคารพนับถือ ราชการงานเมืองก็เป็นขึ้นเป็นอันเป็นเนื้อเป็นหนัง ไม่ใช่สุมสี้สุมห้ำดั่งที่เป็นๆ อยู่เวลานี้ เห็นอยู่ด้วยตาโกหกกันไม่ได้ แล้วเราก็ไม่ได้อุตริ เราพูดตามหลักความจริง

เช่น สมัครผู้แทนก็ไปหาซื้อเสียงกันยุ่งไปหมด เหมือนเขาซื้อวัวซื้อควาย ครั้นซื้อมาแล้วก็โยนเข้าสภา ก็เป็นสภาควายไปไม่ใช่สภาคณ ทาศักดิ์ศรีไม่ได้ คนเขาไม่เคารพนับถือเพราะเป็นสภาควายสภาสัตว์ ครั้นเข้าไปแล้วแทนที่จะไปหากัดหญ้ากินหญ้าธรรมดาของสภาควายมันไม่กินหญ้าธรรมดา มันไปหากัดกันเหมือนหมาอีก ส่วนผู้เดือดร้อนคือประชาชน อันนี้ที่น่าทุเรศมาก ประชาชนเขาเอือมระอามาก

วงราชการนี้เป็นหัวใจของประเทศชาตินะ สภาผู้แทนราษฎรเป็นหัวใจของประชาชน ควรจะได้คนดีคนดีเข้าไปเป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นตัวอย่างอันดีงาม ให้เป็นศักดิ์ศรีดีงามแก่ประเทศชาติบ้านเมืองของเรา อย่างนั้นถึงถูกต้องดีงาม สมกับเมืองไทยเรานี้เป็นเมืองพุทธ เป็นเมืองของคนฉลาดและมีศีลธรรม เป็นเมืองของคนมีกฎมีระเบียบเรียบร้อย ไม่ใช่สุมสี้สุมห้ำอย่างนั้น

ที่กล่าวมานี้หลวงตาไม่ได้อุตริ เรื่องความจริงมีหรือไม่มีท่านทั้งหลายก็ได้เห็นได้ยินด้วยกันแล้ว ไม่เป็นความผิด การสอนเหล่านี้ไม่ได้สอนเพื่อตำหนิผู้หนึ่งผู้ใด ตำหนิผู้

ที่ทำอย่างนั้น แล้วในวงการเช่นนั้นอย่าให้มี มันเสียศักดิ์ศรีของประเทศชาติบ้านเมืองของเรา

จุดศูนย์กลาง ๆ นั้นจะเป็นสำคัญ ๆ แต่ละจุด ๆ ในวงราชการก็เหมือนกัน ผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้าเป็นสำคัญ อย่างวัดอย่างนี้ก็เจ้าอาวาสเป็นสำคัญ ถ้าเจ้าอาวาสเสียเสียอย่างเดียว ไม่ดีเสียอย่างเดียว เหลวไหลไปหมด อย่างไรก็ตามดีก็ตามเจ้าอาวาสยังดีอยู่อย่างนี้ วัดวาอาวาสแน่นหนามั่นคง เรื่องพระเณรไม่ต้องบอก จะไม่เข้ามาพึ่งร่มเงาของท่าน ต้องมาโดยแน่นอนไม่สงสัย แต่ผู้ไม่ดีนั้นซิเป็นตัวทำลายความสงบสุขของส่วนรวม

นี่ละวัดหนึ่ง ๆ ครอบครัวยุคหนึ่ง ๆ ขึ้นอยู่กับหัวหน้าครอบครัว ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน นายอำเภอ ผู้ว่าฯ ขึ้นไปเป็นลำดับลำดับ ให้มีศีลธรรมเป็นเครื่องกำกับตัวเองอยู่เสมอ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัว เวลานี้เราปล่อยให้กิเลสเข้าไปติดลัดตามโรงงานต่าง ๆ นี้มีแต่กิเลสติดลัดทั้งนั้นแหลกเหลวไปหมด ศีลธรรมเข้าใกล้ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นบ้านเมืองถึงเหลวแหลก เหลวแหลกดังที่เห็นอยู่นี้แหละ ไม่ใช่เหลวแหลกแบบไม่มีคน คนตายฉิบหาย มันเหลวแหลกด้วยความประพฤติ เหลวแหลกด้วยความอยู่ด้วยกันอย่างนี้แหละ หาความไว้วางใจกันไม่ได้ เพราะไม่มีศีลธรรมเป็นที่ไว้วางใจ ไปที่ไหนก็เหมือนกับลิง คอยกินก็กิน คอยคด.คด คอยโกง.โกง คอยจะได้โอกาสอันไหนรีบรีดไถทุกแบบทุกฉบับ สูดท้ายข้าราชการเลยเป็นผีตัวหนึ่ง เป็นยักษ์ตัวหนึ่ง แก่ชาติบ้านเมืองเขาก็เอือมระอาซิ

เงินทุกบาททุกสตางค์ได้มาจากประชาชนราษฎรทั้งนั้นเป็นภาษีอากรเข้ามา เพื่ออุดหนุนประเทศชาติบ้านเมืองให้มีความแน่นหนามั่นคง กลับเป็นเปรตเป็นผี ให้เปรตให้ผีไปกินเสียหมดมันก็ใช้ไม่ได้ วงราชการแต่ละวงเลยกลายเป็นวงสังหารประชาชน วงสังหารประเทศชาติบ้านเมืองอย่างนี้ดูไม่ได้ใช้ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธปฏิบัติตามศีลธรรมนี้ ขอให้ปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเข้าไปโดยลำดับ เพื่อความสงบเย็นและมั่นคงของบ้านเมืองเรา

ให้ตื่นเนื้อตื่นตัวบ้าง ศาสนาก็กระเทือนโลกมานานแสนนานแล้ว ศาสนาพุทธของเราปัจจุบันนี้ก็ได้อายุ ๒๕๐๐ กว่าปีแล้ว ประกาศกังวานอยู่ด้วยศีลธรรม ด้วยคุณงามความดี ไม่ได้เอาของชั่วออกมาประกาศ ไม่ได้เอาของชั่วออกมาให้โลกทั้งหลายปฏิบัติตามเอาของดีทั้งนั้นมาปฏิบัติ เราทั้งหลายผู้เป็นลูกศิษย์ตถาคตก็ควรจะไปปฏิบัติตามรายบุคคล ๆ ไป ก็กลายเป็นครอบครัวเหี้ยมเรื้อน เป็นสังคมต่าง ๆ ต่างคนต่างมีศีลมีธรรมแล้วบ้านเมืองเราจะเป็นอย่างไร กับปล่อยให้กิเลสตัณหาอาสวะประเภทต่าง ๆ พาคนให้เป็นอันธพาลรุกรานบ้านเมืองเวลานี้เป็นยังไงความเสียหาย เอามาเทียบกันดู

แล้วพลิกตัวเป็นคนมีศีลธรรมแล้วสิ่งเหล่านี้จะเป็นยังไง จะสงบบงาบียบบ้านเมืองของเรา

นี่ละศีลธรรมไปที่ไหนเย็นที่นั่น ถ้ากิเลสค้นหาไปที่ไหนมันเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ไปหมด ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึดเอาข้อนี้ไปปฏิบัติ วันนี้ไม่พูดอะไรมากมายละ เพราะเทศน์ก็เทศน์มาทุกวันๆ ไม่มีวันยับยั้ง เทศน์ทุกวันเลย ต่อจากนี้ไปก็จะไปธุระไกล โนน หนองสูง คำชะอี ภูจ้อก้อ กว่าจะกลับมาก็ค่ำ นี่ก็ไปเกี่ยวกับเรื่องศีลธรรมนั่นแหละ ไปนั้นคนมีจำนวนมากไปก็ต้องได้พูดได้จา ได้แนะนำสั่งสอนอยู่โดยดีแหละ วันนี้ไม่พูดมากแหละเอาเพียงเท่านี้ละนะ

ต่อไปนี้จะให้ศีลให้พร